

нава и Шуменъ, като задигали безплатно съ себе си добитъка отъ селянитѣ и салахори (работници) отъ българитѣ. Шпионски очи съгледали, че българитѣ криятъ хранитѣ, та властитѣ прибѣгнали къмъ арестуваня. Нѣколко души били задържани и д-ръ Селимински подозренъ. За да не падне въ ржцетѣ на властѣта, Селимински избѣгалъ въ Пловдивъ, гдето се условилъ за директоръ на тамошното класно гръцко училище. На следната година руситѣ минали Балкана и превзели Сливенъ на 11 августъ. Турцитѣ избѣгали. — Рускитѣ войски били посрещнати отъ първенцитѣ—чорбаджии, които минавали за представители на възстаналитѣ гърци. Освободенитѣ сливенци повикали Сел. отъ Пловдивъ и той се завърналъ. Рускитѣ офицери имали впечатление, че населението е гръцко, понеже въ всички градове били посрѣщани отъ гърци и гръкомани. Обаче, когато се прѣснали между гражданитѣ и селянитѣ за храна и фуражъ, съ учудване разбрали, че масата говори езикъ, сроденъ съ руския, че въ това население отдавна сжществувала надежда за идването на „Дѣдо Ивана“ и че заедно съ гърцитѣ ще бждатъ освободени и българитѣ.

Скоро достигналъ и капитанъ Георги Мамарчевъ съ своята доброволческа дружина. Българитѣ тържествували. Сливенъ е хайдушко мѣсто; сърдцати младежи, пешъ и конници, съставили дружинки, па се втурнали изъ турскитѣ села да грабятъ добитъкъ и храна за себе си и за рускитѣ войски. Турцитѣ ги посрѣщали съ оржие и ставали чести сбивания и опустошения ¹⁾.

II. Изселване съ сливенци

1830. — Бѣгство въ Влашко. — Радостѣта на българитѣ не траяла много. На 2 септемврий 1829 год. билъ сключенъ Одринския миръ, по силата на който се освобождавала само Южна Гърция (Морея) и частъ

¹⁾ Д-ръ С. Табаковъ въ кн. „Сливенъ“, II т., предполага, че именно сега подъ руско влияние нашиятъ общественикъ е промѣнилъ гръцкото си име на *Иванъ Селимински*, защото въ единъ руски документъ отъ 1830 г. било написано: „Предявителю сего Селиминскому“.